

[Erik Eriksen.]

Landet, lige saa lidt som den løser Problemet: manglende Medhjælp.

I det hele taget skulde man synes, at det var ganske givet, at saa længe Forholdet er det, at man paa den ene Side har en Hjemmeindustri, som gennem Beskyttelse bogstaveligt talt stopfodres med Million-beløb, som Forbrugerne maa betale, og paa den anden Side har Landbruget og en Række andre Erhverv, hvis Muligheder Dag for Dag bliver mindre, fordi de lider under en Lovgivning, som i høj Grad bærer Præg af Eksperimenter og som Følge deraf skaber Ulighed og Usikkerhed over for Fremtiden, saa længe det er Tilfældet, faar vi ikke Ungdommen til at blive paa Landet, lige saa lidt som man i det hele taget løser Beskæftigelsesproblemet uden om Landbruget. I Virkeligheden er det Spørgsmaalet om Provinsens Økonomi i Forholdet til Hovedstadens, som melder sig.

Maa jeg dernæst fremføre et Par Betragtninger fremkaldt ved Socialdemokratiets ærede Ordførers Bemærkninger til mig forleden Dag. Jeg har villigt indrømmet, at selv om Regeringen vandt sit Flertal paa Bunden af en 3 000-aarig gammel Urne, har den naturligvis ogsaa af Vælgerflertallet faaet godkendt den i de senere Aar førte Politik, og for mig er det slet ikke utiltalende, at Kompromissernes Tid er forbi. Den ærede socialdemokratiske Ordfører var i sin Tale inde paa, at jeg skulde have udtalt min Glæde over, at Venstre nu var kommet ind i en ren Oppositionspolitik, og at jeg skulde være Tilhænger af, at Venstre isolerede sig. Saaledes var det omtrent. (*Hartvig Frisch*: Rent liberalistisk Politik). Ja, det kommer altsaa an paa, hvad man forstaar ved Udtrykket, men det siger sig selv, at Venstres Hovedopgave som det Parti, der er den egentlige Modstander af hele den Erhvervsudvikling, vi er inde i, maa være at føre sin Opposition ud fra sine egne store Liniers Grundanskuelser og i øvrigt ved sine Argumenters Saglighed arbejde paa Skabelsen af et nyt Flertal.

Idet vi erkender, at Flertallet skal raade og regere, maa det være vor Opgave at holde frem i klar Belysning den Forening af Magt og Ansvar, som Regeringen og Flertallet nu har. De nuværende politiske Konstellationer, som, det skal jeg indrømme, i mange Henseender er underlige, skal nu først til at vise, om der virkelig er Bærekraft i dem; foreløbig synes de unge Radikale optaget af at komme lidt paa Afstand af Regerings-socialismen, og de lader for den Sags Skyld ikke nogen Lejlighed gaa fra sig til at un-

derstreges, at der er en Modsætning. Forleden Dag har f. Eks. den kendte radikale Lærer Bach fra Holbæk udtalt, at der var den Forskel paa Radikale og Socialdemokrater, som fremgaar af Forskellen paa Staunings Trontale og Studenterforeningstalen. Det er et Citat af det radikale Blad i Holbæk. (*Christmas Møller*: Nu er det vel rigtigt?). Ja. Efter dette synes Forskellen at indskrænke sig til at være den Maade, hvorpaa man læser Korrektur henholdsvis i 1924—26 og nu.

Hidtil har det været let for Regeringspartierne, fordi Landstinget var, om jeg saa maa sige, Læskur for dem, medens Oppositionen maatte blive ude og tage al Slags Vejr. Men dette er nu helt anderledes, og selv de yngste af os kan ikke undlade at lægge Mærke til, at det, der før syntes at være saa legende let og ligetil, henviser man nu til Kommissioner. Det var ogsaa mærkbart paa begge Regeringspartiernes Ordførere, det er saaledes ikke uden Interesse at høre netop det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch tale om det „sociale Demokrati“. Det behøver ikke at sige noget, men paa den anden Side kan det betyde overordentlig meget. (*Hartvig Frisch*: Jeg gjorde det ogsaa for et Aar siden). Det er muligt, at det ærede Medlem gjorde det. Jeg vil heller ikke paastaa, at det er ham, der har det værst. Nej, hvor den store Hovedpine, om jeg saa maa sige, fandtes, var der ingen, der var i Tvivl om, da den radikale Ordfører havde talt.

Og her vil jeg som en af de yngste sige, at Ansvaret for den første Splittelse af Venstrepartiet, af Provinsens Demokrati, om man vil, som var og er den naturlige Modvægt mod Hovedstadens protektionistiske Indflydelse, i Dag maa føles meget tungt. Jeg vil ogsaa antage, at man i det radikale Parti med en vis Opmærksomhed lagde Mærke til den socialistiske Ordfører, som med synlig Glæde understregede — og her citerer jeg igen — at „Venstre altid har løbet skilt ad, saaledes som vor politiske Historie viser“. Man kan sige: ja netop, og herigennem er det, at man har formaaet at flytte Indflydelsen ude fra Provinsens frie Erhvervs- og Næringsliv ind til det Socialdemokrati, som i dette Øjeblik har overflødiggjort en Industripolitik fra andet Hold.

Maa jeg slutte med at sige, at det forekommer mig, at med Hensyn til Fremtiden synes meget at være uafklaret i Regeringens Politik, men desto klarere er det, at Vanskelighederne vil blive overordentlig